అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత అలనాటి(1971) మొట్టమొదటి నవలిక

యువహృదయాల్లో గిలిగింతలు.. ఎదిగీ ఎదగని వయసుకి చక్కిలిగింతలు..

ఆఖరి భాగం..

9

"రండి" ఆహ్వానించాడు అచ్యుతం, గుమ్మం దగ్గరే సంశయంగా నిలబడిపోయిన చిత్ర నాన్నని చూసి.

లోపలికి వచ్చి అన్నాడు ఆయన "సారీ ఫర్ ది డిస్టబెన్స్."

"నాటెటాల్." అచ్యుతం చదువుతున్న 'రీడర్స్ డైజెస్ట్' మూసి అన్నాడు, ఆయన కూర్చున్న తరువాత.

"ఏమీ తోచటం లేదు. అందుకే ఇది చదువుతున్నాను."

కొన్ని క్షణాలు ఆయన అచ్యుతం వంక పరిశీలనగా చూసి అన్నాడు, కొద్దిగా జంకుతూ: "మీతో ఓ చిన్న సంగతి మాట్లాడదామని వచ్చాను."

"చెప్పండి."

"మీరు వెళ్ళిపోతున్నారట?"

"అవును. నా కోర్స్ పూర్తయిపోయింది. ఎల్లుండి వెళ్ళిపోతాను బహుశా."

"చిత్ర గురించి మీ అభిప్రాయమేమిటి?"

"మంచి పిల్ల. మంచి స్నేహితురాలు."

"చిత్ర చెప్పింది రాత్రి నాకు. మీకు చిత్ర అంటే ఇష్టం ఉందనుకుంటాను బాగా."

అచ్యుతం ఊహించగలిగాడు. చిత్ర నాన్న దేన్ని గురించి మాట్లాడుతున్నాడో.

"ఏం చెప్పింది చిత్ర?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"మీరు చిత్రని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి నిర్ణయించారని."

"అవును." చెప్పాడు అచ్యుతం కొద్దిగా సిగ్గుగా.

"నన్ను అడగమంది, అన్నీ మాట్లాడి వీలయితే ముహూర్తం నిర్ణయించుకుందామని వచ్చాను."

"నేను మా ఊరు వెళ్ళి మళ్ళీ ఓ పదిహేను రోజుల్లో తిరిగి వస్తాను. నాతోపాటు మా అమ్మా నాన్నలుకూడా వస్తారు. మీరు వారితో అన్ని సంగతులూ మాట్లాడితే భావ్యంగా ఉంటుంది."

"మీరు ఒప్పుకున్నట్లేగా?"

"తప్పకుండా"

ఆయన కళ్ళు మిల మిల మెరిశాయి. "థాంక్యూ" అన్నాడు సంతోషంగా.

"చిన్న రిక్వెస్టు."

"చెప్పండి. కట్నం విషయమేగా? నా కున్నది ఇద్దరే. చిత్ర, స్వాతి. నా బిజినెస్ టర్నోవర్ సంవత్సరానికి ఏభైవేలపైనే ఉంటుంది. నా తరువాత అదంతా నా అల్లుళ్ళకే. మీరు స్వంతంగా ప్రాక్టీస్ చేసుకుంటూ, ఈ వ్యాపారంకూడా చూసుకోవచ్చు ఇంకా..."

చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు అచ్యుతం "నేను కట్నం గురించి కాదు మాట్లాడేది"

"మరి?"

కుడిచేతి చూపుడు వేలిని ఎడం చేతి చూపుడు వేలితో మెలివేస్తూ అన్నాడు అచ్యుతం "మా వాళ్ళు వచ్చి, ముహూర్తం నిర్ణయించే దాకా ఈ సంగతి అందరి నుంచి రహస్యంగా ఉంచాలి - స్వాతినుంచి కూడా."

"రేపు వెళ్ళిపోతున్నారా నిజంగా? " అడిగింది బెట్టీ.

"అవును" అన్నాడు అచ్యుతం, రెండు నిమిషాలాగి, సూట్‌కేస్ మూస్తూ.

సమాధానం చెప్పలేదు బెట్టీ. వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

ఏడుస్తోంది బెట్టీ.

"బెట్టీ!"

దగ్గరకి పరుగెత్తికెళ్ళి భుజం మీద చేయి వేశాడు. ఓదార్పుగా.

"బెట్టీ! ఏడవకు. పదిహేను రోజుల్లో మళ్ళీ తప్పకుండా తిరిగి వస్తానుగా?"

ఏడుస్తూనే ఉంది బెట్టీ.

"ప్లీజ్. డోంట్ క్రై."

బెట్టీ నుదురు మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు అచ్యుతం.

"తప్పకుండా తిరిగి వస్తారా?'

"తప్పకుండా. ఏడవకు. ఇదే మొదటిసారి నిన్ను ఏడుస్తుండగా చూడ్డం. ఏడుస్తుంటే నువ్వు ఎలా ఉన్నావో తెలుసా?" ఎలా? అన్నట్లుగా చూసింది బెట్టీ.

"కోతిలా." కోతిని అనుకరిస్తూ అన్నాడు అచ్యుతం.

ఏడుస్తూనే నవ్వింది బెట్టీ.

"ఏడవకు. ఐ విల్ కమ్ బేక్."

బెట్టీ వెళ్ళిన కొద్ది నిమిషాల తరువాత వచ్చింది, ఆషా

సామాను పాక్ చేస్తున్న అచ్యుతం ఎక్కిళ్ళు విని తల ఎత్తి చూశాడు.

ఏడుస్తూంది ఆషా. ఆషా కూడా!

"డోంట్ బి సిల్లీ. ఏడవకు."

దగ్గరకి వెళ్ళి కన్నీళ్ళు తుడిచాడు అచ్యుతం. ఓదార్పుతో ఏడుపు ఇంకా ఎక్కువయింది ఆషాకి.

"ప్లీజ్. ఏడవకు. నేను చూడలేను." అచ్యుతం గొంతు వణికింది.

ఆవేశంగా ఆషాని దగ్గరికి లాక్కుని పెదిమలమీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు అచ్యుతం.

"ఐ విల్ బి బ్యాక్" అన్నాడు దృఢంగా.

"నిజంగా?"

"మీరంతా ఎందుకు నమ్మరు? తప్పకుండా తిరిగి వస్తాను పదిహేను రోజుల్లో."

"వచ్చిన తరువాత మన..."

సిగ్గుతో ఆగిపోయింది ఆషా. పెళ్ళి గురించే అని గ్రహించగలిగాడు అచ్యుతం.

"నువ్వు లేకుండా నేను బ్రతకగలనా?" అడిగాడు ఆషా కళ్ళలోకి చూస్తూ.

దూరంగా జరిగాడు, మృదువుగా ఆషా బుగ్గలు పుణికి.

సాయంత్రం వచ్చింది సులోచన, కాన్వెంట్ నుంచి రాగానే.

"డామిట్, ఎక్కడికి మీరు వెళ్ళేది?" అడిగింది సులోచన, గదినిండా పాక్ చేయబడ్డ సామాన్ల వంక చూసి.

"ఊరికి."

"వెళ్ళనివ్వం" అన్నది దౌర్జన్యంగా.

"మళ్ళీ వచ్చేస్తాగా?"

"అయినా వెళ్ళనివ్వం."

"ప్లీజ్."

"వీల్లేదు."

"ప్లీజ్."

"నో."

అంతవరకు నిబ్బరంగా ఉండగలిగింది కాని, ఇక ఉండలేక పోయింది సులోచన. ఏడుపు మొహం పెట్టింది.

"మళ్ళీ మీరు తప్పక రావాలి నా దగ్గరికి. స్టెతస్కోప్ చూచినప్పుడల్లా మీరే గుర్తుకు వస్తారు."

"సిల్లీ గర్ల్. ఇంతవరకూ నువ్వు ఏడవటం చూడలేదు. దయచేసి చూపించవద్దు. చూడలేను."

"చూపించను."

కళ్ళమ్మట నీళ్ళు తిరుగుతూంటే బయటికి పరుగెత్తింది సులోచన.

రాత్రి వచ్చింది స్వాతి. ఏడవలేదు అందరిలాగా. ధైర్యంగా ఉండగలిగింది.

"రేపేనా?" అడిగింది.

"అవును." చెప్పాడు.

"అంటిల్ డెత్ డు అజ్ పార్ట్!" నవ్వుతూ అంది.

"ఏమిటి? " అడిగాడుమళ్ళీ, అర్థంగాక,

"అంటిల్ డెత్ డు అజ్ పార్ట్. క్రిస్టియన్స్ పెళ్ళిలో చెపుతారు. చావు మనని విడదీసేదాకా కలిసే ఉండాలని అర్థం."

దగ్గరకి లాక్కున్నాడు స్వాతిని అప్యాయంగా.

"ఐ ఓంట్ లీవ్ యు అంటిల్ డెత్ డు అజ్ పార్ట్"

తృప్తిగా నిట్టూర్చింది స్వాతి.

"మీ ఉత్తరం కోసం ఎదురుచూస్తుంటాను. త్వరగా తిరిగి రావాలి. మీ ఉత్తరం రాకపోతే నేనే వస్తాను" అన్నది చిత్ర.

"అడ్రెసు తెలుసా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"తెలియదు."

"మరెలా వస్తావు?" చిన్నగా నవ్వి, అన్నాడు మళ్ళీ. "వెళ్ళగానే లెటర్ వ్రాస్తాను. నెల రోజుల్లోనే ముహూర్తం నిర్ణయం అయిపోతుంది."

"దేనికి ఈ సంగతి రహస్యంగా ఉంచమన్నారు?" అడిగింది చిత్ర సందేహంగా.

"ఊరికేనే. ముందరే అందరికీ తెలుసే బాగుండదు. ఒకేసారి సర్‌ప్రైజ్ న్యూస్ ఇవ్వచ్చు."

అందరికన్నా చివర వచ్చింది వసంత, అచ్యుతం వెళ్ళిపోతున్నాడన్న వార్త తెలిసి. అవును మరి వసంత అదృష్టం అందరికన్నా చివరలో ఉంది. ప్రతి విషయంలోనూ. అది నాలుగోసారి వసంత ఈ సంవత్సరంలో అచ్యుతం గదికి రావటం.

"నిన్న మీరు నాతో చెప్పింది చేస్తారా?" అడిగింది వసంత అచ్యుతం వంక జాలిగా చూస్తూ.

"చేస్తాను." చెప్పాడు అచ్యుతం.

"తప్పకుండా?"

"తప్పకుండా" అన్నాడు అచ్యుతం దృఢంగా. "తప్పకుండా. నెలరోజుల్లో తిరిగి వస్తాను. మీనాన్నతో మాట్లాడి ఒప్పిస్తాను. కట్నం అక్కరలేదు నాకు. నీకు కష్టాలు తప్పిపోతాయి. పదేళ్ళ తేడా మనిద్దరికీ. ఫర్వాలేదు. తర్వాత సంతోషంగా ఉండచ్చు. ఏం?"

"అలాగే!" కొంచెం దిగులుగా నవ్వింది వసంత. ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు. వెళ్ళిపోయింది వెక్కుతూ.

ఆరుగురూ సహాయం చేశారు సామాను సర్దుకోవడంలో. వసంత సవతి తల్లి తప్ప మిగతా అంతా వచ్చి పలకరించారు అచ్యుతాన్ని, అన్ని వాటాలలోని వాళ్ళు.

"ఈ వేళ ఉదయం మా ఇంట్లో భోజనానికి రావాలి మీరు." ఆహ్వానించింది సులోచన.

"సారీ. ఇప్పుడు కాదు. ఈసారి వచ్చాక."

సులోచనకు ఏడుపు, కోపం వస్తున్నట్లు గమనించాడు అచ్యుతం.

"ఈసారి తప్పకుండా వస్తాను. అప్పుడు చేపలకూర, కోడిపలావ్, ఆమ్లెట్, మటన్ బిర్యాని..."

పకపకా నవ్వింది సులోచన. కోపం ఏడుపు మాయమయ్యాయి వెంటనే.

"మీకు వీలుగా ఉంటే తినేటట్లయితే నేనే స్వయంగా చేసి పెడతాను" అన్నది స్వాతి.

ఆ ఇంట్లో అందరూ శాకాహారులే!

టాక్సీలో కూర్చోబోతుండగా ఫోటోగ్రాఫర్ వచ్చాడు ఆశ్చర్యం! వసంత తండ్రి ఏర్పాటు చేశాడు అతణ్ణి, తన స్వంత డబ్బుతో.

చిత్ర, స్వాతి, ఆషా కుడివైపు బెట్టీ, వసంత, సులోచన ఎడం వైపు ఆరుగురితో ఫోటో తీయించుకున్నాడు అచ్యుతం.

"మమ్మల్నందరినీ విడిచి వెళ్ళిపోతున్నారు" అన్నాడు సులోచన తండ్రి.

అచ్యుతం చేతిలోని తన గది తాళం వేసి ఇస్తూ అన్నాడు ఆయనతో: "నిజమే. అద్దెకు తీసుకున్న ఈ గదిని తిరిగి ఇచ్చేసినంత తేలికగా హృదయాల్ని, మంచితనాన్ని, ఆప్యాతని తిరిగి ఇచ్చేయలేను, జీవితాంతం నాతో ఉండేవి అవి."

అచ్యుతం గుండెలు బరువెక్కాయి, వాళ్ళని శాశ్వతంగా వదలాలంటే. ఇంక జన్మలో వాళ్ళని తిరిగి చూడలేడు - చూడకూడదు.

రెండవ సారి అచ్యుతం కళ్ళలో నీళ్ళు చూశారు ఆ ఆరుగురు. మొదటిసారి బెట్టీ నాన్న మరణం అప్పుడు.

"ఆల్‌ది బెస్ట్."

"గుడ్ లక్."

"సోలాంగ్."

"కీప్ రైటింగ్."

అందరూ తలో విధంగా చెప్పారు వీడ్కోలు.

"పోనీ."

చేతులు ఊపుతున్నారు అంతా, సజల నయనాలతో.

అందరి చూపులూ అచ్యుతం మీదే

ఏక్సిలరేటర్ బలంగా నొక్కాడు టాక్సీ డ్రైవర్.

10

అచ్యుతం వెళ్ళి వారం రోజులయిపోయింది అప్పుడే కాని, ఇంకా ఎవరికీ అచ్యుతం మీద బెంగ తగ్గలేదు. మూసివున్న ఆ గది తలుపులు వంక, ఖాళీగా వేళాడుతున్న తాళం కప్ప వంక చూస్తారు దిగులుగా. వాళ్ళకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. సంవత్సరంలో తమని అచ్యుతం ఇంతగా ఎలా ఆకట్టుకోగలిగాడో!

ఒకరోజు యూనివర్శిటీలో పనిచేసే సైకాలజీ ప్రొఫెసర్, రెజిమెంటల్ బజారు దగ్గర అచ్యుతం అద్దెకి ఉన్న పచ్చమేడలోకి వెళ్ళాడు.

ఆరుగురు అమ్మాయిలు బయట ఉన్న సిమెంట్ బెంచీ మీద కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. చిత్ర ఆయన్ని చూసి గుర్తుపట్టి, లేచి నిలుచుంది.

"అచ్యుతం నుంచి ఏదయినా ఉత్తరం వచ్చిందా? వెళ్ళిన దగ్గరినుంచి ఉత్తరం లేదు ఇంతదాకా." అడిగింది చిత్ర.

"లేదు" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"కూర్చోండి"

"ఫర్వాలేదు" అని, కొన్ని క్షణాలు తటపటాయించి, అడిగాడు ప్రొఫెసర్ "మీకు ఇంకా తెలియదా?"

"ఏమిటి తెలియదు" అన్నారు అంతా ఆత్రంగా.

"అయితే, మీకో చెడ్డవార్త తీసుకొచ్చాను."

"ఏమిటీ?"

"అచ్యుతం..."

"అచ్యుతం? ఏమిటి? ఏమయింది అచ్యుతానికి?"

"అచ్యుతం ఎక్కి వాళ్ళ ఊరు వెళుతున్న టాక్సీకి ప్రమాదం సంభవించింది."

"గాడ్! ఎప్పుడు?" అరిచారు అంతా.

"ఆ రోజే"

"ఇప్పుడు ఎక్కడ ఉన్నారు?" అడిగింది సులోచన ఆత్రంగా.

"ఎలా ఉన్నారు ఇప్పుడు?" అడిగింది చిత్ర.

"సారీ. అంతా అయిపోయింది" అన్నాడు ఆయన కొన్ని క్షణాలాగి.

❀ ❀ ❀

"మైడియర్ బాయ్,

నేనిచ్చిన సలహాల్లో నువ్వాచరించింది ఎంతవరకు మంచిదో కాలమే నిర్ణయించాలి ఆ ఆరుగురూ నువ్వు నిజంగా మరణించావనే నమ్మారు. నిజానికి వాళ్ళ దుఃఖం చూడలేకపోయాను.

ఇప్పుడు వాళ్ళకి నీమీద ఉన్న ఆరాధన, ప్రేమ, ఇష్టం, ఆప్యాయత లాంటివి చివరిదాకా వాళ్ళలో నిలిచి ఉంటాయి. నువ్వీలోకంలో లేవు వాళ్ళ దృష్టిలో. వాళ్ళకి కనపడే ప్రయత్నం చేయకు.

ఒక విషయం మాత్రం పూర్తిగా నిజం. నువ్వు వాళ్ళ హృదయాల్ని కేవలం అద్దెకి మాత్రమే తీసుకున్నావు. వాళ్ళు నీ హృదయాన్ని అద్దెకి కాదు - స్వంతానికి తీసుకున్నారు.

ఉంటాను."

ఉత్తరం మరోసారి చదివి, సంతకం పెట్టాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్. ఉత్తరం మడిచి, కవరులో పెట్టి అతికించి, కవరుపైన అచ్యుతం అడ్రెసు వ్రాశాడు.

❀ ❀ ❀

కాని, ఒక సంగతి మాత్రం ఆ ఇద్దరికీ తెలియదు. బహుశా ఎప్పటికీ తెలియదేమో? ఆ ఆరుగురిలో ఒకరు సైకాలజీ ప్రొఫెసరు ఇంట్లో ఆయన గదిలో అచ్యుతం, ప్రొఫెసర్ మాట్లాడుకున్న విషయాలలో చాలా భాగం వినటం సంభవించింది. అయినా, అచ్యుతం అంటే ప్రేమ ఆ అమ్మాయికి, ఈపాటికి అచ్యుతం బ్రతికే ఉన్నాడన్న సంగతి మిగతా అయిదుగురికి చెప్పేసి ఉంటుందా? ఏమో!

సమాప్తం

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు చదవాలంటే కౌముది గ్రంధాలయాన్ని సందర్శించండి..!

Click here to go to KOUMUDI Library

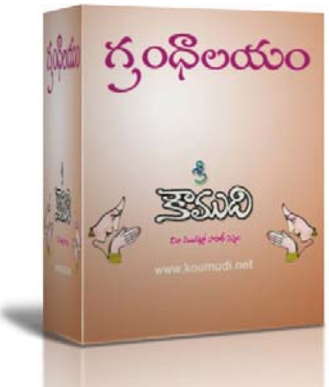

వచ్చేనెల నుంచీ మల్లాది గారి మరో సీరియల్ 'మిసెస్ పరాంకుశం'